

בעניין:

1. _____ **אבריקה, ת"ז** _____
תושבת ישראל
2. _____ **אבריקה, ת"ז** _____
קטין, באמצעות אמו, העותרת 1
3. _____ **אבריקה, ת"ז** _____
קטין, באמצעות אמו, העותרת 1
4. _____ **אבריקה, ת"ז** _____
קטינה, באמצעות אמה, העותרת 1
5. _____ **אבריקה, ת"ז** _____
קטין, באמצעות אמו, העותרת 1
6. _____ **אבריקה, ת"ז** _____
קטין, באמצעות אמו, העותרת 1
7. **המוקד להגנת הפרט מיסודה של ד"ר לוטה זלצברגר – ע"ר**
ע"י ב"כ עוה"ד אלעד כהנא (מ"ר 49009) ו/או עידו בלום (מ"ר 44538) ו/או חוה מטרס-עירון (מ"ר 35174) ו/או סיגי בן-ארי (מ"ר 37566) ו/או דניאל שנהר (מ"ר 41065) ו/או ליאורה בכור (מ"ר 50217) ו/או עו"ד מרטין קיאל (מ"ר 54087)
מהמוקד להגנת הפרט מיסודה של ד"ר לוטה זלצברגר
רח' אבו עוביידה 4, ירושלים, 97200
טל: 02-6283555; פקס: 02-6276317

העותרים

– נ ג ד –

1. **מפקד איזור רצועת עזה**
2. **מתאם פעולות הממשלה בשטחים**

המשיבים

עתירה למתן צו על תנאי

מוגשת בזאת עתירה למתן צו על תנאי, המופנה אל המשיבים והמורה להם לבוא וליתן טעם, מדוע לא יאפשרו לעותרת 1 להיכנס לישראל בלוויית ילדיה הקטינים, העותרים 2-6, לצורך ביקור משפחה.

בקשה לקיום דיון דחוף

בית המשפט הנכבד מתבקש לקבוע דיון דחוף לשמיעת העתירה. העותרת, תושבת ישראל, שוהה לצד בעלה ברצועת עזה. העותרת מעוניינת להיכנס לישראל ולבקר את הוריה, אחיה ואחיותיה שבירושלים המזרחית, אותם לא ראתה מזה שנתיים, אולם המשיבים מסרבים באופן שרירותי לאפשר לילדיה הקטנים (שהקטן בהם בן שלוש) להתלוות אליה, ובכך מסכלים את קיומו של הביקור.

כאמור, העותרת מבקשת להיכנס לישראל עם ילדיה הקטינים במהלך חופשת הקיץ של הילדים (מטבע הדברים, במהלך שנת הלימודים מהווה ביקור שכזה קושי של ממש). ביום 10.8.10, עם תחילת הרמדאן, יהיה עליהם לשוב לרצועה לשם קיום החג בביתם, עם אבי המשפחה.

מבוא: מחסום ארז – "תקרת הזכוכית"

1. בין משפחתה של העותרת ברצועת עזה לבין הקן המשפחתי ממנו באה, בית הוריה בירושלים המזרחית, מפריד מחסום ארז – המחסום שבין ישראל לרצועת עזה, המנוהל בידי המשיבים.
2. המחסום פתוח מדי יום ביומו (למעט במקרים חריגים), עד לשעות אחר הצהריים, אלא שלמרות החזות הפתוחה, בפועל הוא משמש כ"תקרת זכוכית": שעה שאנשים דוגמת העותרת יכולים לעבור בו בחופשיות, "יד נעלמה" חוסמת את דרכם של ילדיה הקטנים של העותרת מלעבור בו עמה לישראל. אותה יד נעלמה היא, כמובן, ידם של המשיבים.
3. אך ברור הוא, שמדובר בהגבלה ממשית של זכותה של העותרת להיכנס לישראל, ארצה שלה, עם ילדיה, בשר מבשרה. זאת, בהחלטה שרירותית, ללא כל נימוק ביטחוני, המעוררת חשד לשיקולים זרים.

התשתית העובדתית

א. הצדדים

4. העותרת 1 (להלן: **העותרת**), היא תושבת ישראל, ילידת ירושלים המזרחית, בת 36. העותרת נשואה למר _____ אבריקה, ת"ז _____, פלסטיני בן 50, תושב הרשות הפלסטינית, המתגורר ברפיח שברצועת עזה.
5. בני הזוג נשואים מאז אוגוסט 1990. העותרת שוהה ברצועה מכוח היתרי שהייה, כמפורט בהמשך.
6. העותרים 2-6 הם חמשת ילדיהם הקטינים של בני הזוג: _____ בן ה-14; _____ בן ה-10; _____ בת ה-9; _____ בן ה-5; _____ בן ה-3.
לעותרת שני ילדים נוספים שאינם עותרים בעתירה: _____ בן ה-19; _____ בן ה-17.
הילדים רשומים במרשם האוכלוסין הפלסטיני.
7. העותרת 7 (להלן: **המוקד להגנת הפרט או המוקד**) היא עמותה שמושבה בירושלים, המטפלת, בין היתר, בישראלים הנשואים לפלסטינים המתגוררים ברצועת עזה.
8. המשיב 1 הוא מפקד איזור רצועת עזה לעניין סעיפים 1 ו-3 לחוק האזרחות והכניסה לישראל (הוראת שעה), התשס"ג-2003, בהתאם להסמכת שר הפנים בהסכמת שר הביטחון מיום 5.2.09, והוא המוסמך להתיר את כניסתם לישראל של פלסטינים מרצועת עזה.
9. המשיב 2 הוא מתאם פעולות הממשלה בשטחים, הוא האחראי על יישום מדיניות ישראל בגדה המערבית וברצועת עזה, וממונה, בין היתר, על מינהלת התיאום והקישור לרצועת עזה.

ב. רקע – משפחות "חצויות"

10. עם כיבוש השטחים בשנת 1967, התקיים במשך שנים חופש תנועה מלא בין ישראל לבין השטחים הכבושים. קשרים תרבותיים, משפחתיים וכלכליים התחדשו, וקשרים חדשים נוצרו. כך, נישאו רבים מתושבי ישראל ואזרחיה לתושבי השטחים הכבושים (בענייננו, הרצועה). על פי מנהגי המסורת, היו אלו לרוב הנשים שעברו לשהות בבתיהם של בעליהן, תוך שהן מקפידות לחזור למשפחתן, בישראל או בשטחים הכבושים, בהתאם לנסיבות.

11. מצב זה נשמר גם לאחר החתימה של הסכמי הביניים בין ישראל לאש"ף בשנת 1995, כאשר משלב זה הוגבלה יכולתן של ישראליות להיכנס לאזורים מסוימים ברצועה. מתוך הבנה כי יש להגן על התא המשפחתי שבנו, גובש נוהל שנהוג לכנותו "**נוהל משפחות חצויות**", לפיו בני זוג ישראלים ממשפחות החצויות בין ישראל לרצועת עזה, יכולים לשהות ברצועה בכפוף לקבלת היתרי כניסה מתחדשים.

12. החל מתחילת שנות ה-2000, נמנעה מרבית מאותן משפחות האפשרות לקיים חיי המשפחה בישראל. חוק האזרחות והכניסה לישראל (הוראת שעה), התשס"ג-2003 (להלן: **הוראת השעה**), והחלטת הממשלה מס' 3598, מגבילים עד מאד ישראלים הנשואים לתושבי הרשות הפלסטינית לחיות עם בני זוגם וילדיהם בישראל. האפשרות היחידה העומדת בפני רבים מישראלים אלו היא לשהות עם משפחתם בשטחי הרשות הפלסטינית, רצועת עזה בענייננו, או לכל הפחות לבקרה שם.

13. קיומה של אפשרות זו היווה את הבסיס לטענת המדינה, במסגרת העתירה שעסקה בחוקיותה של הוראת השעה (בג"ץ 7052/03 **עדאלה נ' שר הפנים**, תק-על 2006(2), 1754, להלן: **בג"ץ עדאלה**), כי מדובר בהוראה מידתית וחוקתית, כיוון שהיא אינה מונעת לחלוטין את הזכות לחיי משפחה, אלא מגבילה אותה בלבד, שכן ניתן לממש בשטחים הכבושים.

כדברי המשיבים שם:

[הוראת השעה] איננה מונעת התקשרות לחיי משפחה, איננה מונעת בחירה אוטונומית בבן הזוג, ואיננה מאיינת את הזכות לחיי משפחה מעיקרה, אלא היא אינה מאפשרת את מימושה של הזכות במדינת ישראל דווקא.

(בג"ץ **עדאלה**; הציטוט מתוך תגובת המשיבים מובא בסעיף 14 לפסק דינו של הנשיא ברק).

14. משלב זה, הפכו ההסדרים שנקבעו ב"נוהל משפחות חצויות" לאפשרות היחידה שעמדה בפני רבות מהנשים הנשואות לתושבי רצועת עזה, למימוש חיי משפחתן. בהיעדר יכולת לחיות עם בן זוגן בישראל, ובשל המגבלות הרבות על רישום ילדיהן, על מנת שיוכלו לחיות עמם בישראל, נאלצות רבות מהן לשהות לצד משפחתן ברצועה, תוך הקפדה על חידוש ההיתרים שניתנו להן, והקפדה על ביקור משפחתן בישראל.

15. ההסדרים אלו המשיכו להתקיים גם לאחר ביצוע תוכנית "ההתנתקות", כאשר אלוף פיקוד הדרום מחזיק בסמכות להתיר כניסת ישראלים לרצועת עזה, בהתאם לפרשנותו לסעיף 24 לחוק ליישום תוכנית ההתנתקות, התשס"ה-2005. לפני שנתיים שבה ישראל ופרסמה את הקריטריונים לכניסת ישראלים לרצועה, ובכלל זאת את הסדרי "המשפחות החצויות":

משפחה חצויה: תותר כניסת ישראלים הנשואים לתושב המתגורר באזח"ע למטרת ביקור בעל/אישה.

העתק הודעת מת"ק עזה מיום 18.7.08 בדבר הקריטריונים לכניסת ישראלים לרצועה, מצורף ומסומן ע/1.

16. גם בשנה האחרונה, אף לאחר סיום המלחמה ברצועה (מבצע "עופרת יצוקה"), המשיך המוקד להגנת הפרט לקבל תשובות חיוביות לבקשותיהם של ישראלים להיכנס לרצועה על מנת לשהות עם בני משפחתם שם, בהתאם לקריטריונים האמורים. לעיתים ניתן ההיתר בעקבות פנייה בכתב ולעיתים רק לאחר עתירה לבית המשפט. כאמור, כיום הסדרים אלו הם האפשרות היחידה העומדת בפני העותרת ואחרים במצבה למימוש חיי המשפחה שלהם.

17. יצוין, כי על ישראלית השוהה ברצועה במסגרת הנוהל, נגזר לשהות ברצועה במנותק ממשפחתה שבישראל – הוריה, אחיה, דודיה וכו'. אלו אינם רשאים להיכנס ולבקרה ברצועה, אלא בהתקיים נסיבות הומניטאריות חריגות. האפשרות היחידה העומדת בפני העותרת לראותם, והיא להיכנס לישראל.

ג. כניסות העותרים לישראל בעבר

18. העותרת שוהה ברצועה ומקפידה על חידוש ההיתרים בהתאם ל"נוהל משפחות חצויות". מעת לעת, נכנסת העותרת לישראל כדי לבקר את משפחתה, שאינה יכולה להיכנס לבקרה ברצועה. יצוין, כי לפני שנה אף הוגשה בקשה להתיר את כניסת הוריה ואחותה של העותרת לרצועה, אחרי שזו האחרונה סבלה מהקאות דם וכבד מוגדל, ובקשה זו סורבה.

העתקי פניות המוקד להגנת הפרט בעניין כניסת הוריה ואחותה של העותרת לרצועה משנת 2009 מצורפים ומסומנים ע/2-4.

העתק תשובת הסירוב לפניות מצורף ומסומן ע/5.

19. משכך, לא עומדת בפני העותרת אפשרות אחרת לביקור הוריה, אלא להיכנס לישראל. ממילא, העותרת היא תושבת ישראל, וזכאית להיכנס לארצה בלא כל מגבלות. ואכן, דומה כי בענייננו אין מחלוקת על כך שהעותרת זכאית להיכנס לישראל.

20. מטבע הדברים, לא ניתן להפריד בין העותרת לבין חמשת ילדיה הקטנים. לא עולה בדעתה על העותרת להיכנס לישראל בלי ילדיה הקטנים, תוך הותרתם מאחור למשך ימים ואף שבועות.

21. ואכן, במשך השנים, נהגה העותרת להיכנס לישראל בלוויית ילדיה הקטינים, באישור המשיב. מאז ומעולם נהג המשיב להתיר כניסת קטינים נלווים מתחת לגיל 16 (כמו העותרים 6-2) לישראל, מבלי שיידרשו להיתרי כניסה לישראל. מדי שנה נהגה העותרת להיכנס לארצה עם ילדיה, ולחזור לרצועה בתום ביקור בן חודש ימים.

הדברים עולים ברורות מסעיפים 25-27 לתגובת המדינה בעתירה אחרת, בה נאמר במפורש כי אכן, בעבר כלל לא נדרשו היתרים לילדים דוגמת העותרים 2-6. באותה תגובה, אף הוסבר שדרישת ההיתרים נעשתה לטובת הילדים:

בעתירתם טוענת העותרת 7, כי בעבר נכנסו העותרים 6-1 (או חלקם) לישראל בלוויית העותרת 7, ללא כל צורך בהיתר כניסה כדין. העותרים טוענים, כי דווקא כאשר הם ביקשו לשוב לרצועת עזה, נתקלו בקשיים.

קשיים אלה נבעו מכך ששהותם של העותרים 6-1, תושבי רצועת עזה, בתחומי ישראל, בדומה למקרים דומים אחרים בהם ביקשו ישראלים להיכנס לביקור בישראל בלוויית ילדיהם המצויים בגיל הינקות, הוסדרה באופן חריג, מתוך ניסיון להיטיב עם המבקשים, וזאת מבלי לחייב את הפונים בהנפקת היתרים לצורך כניסת הילדים לישראל.

עם זאת, בחלוף השנים, מספר הבקשות האמורות הלך והאמיר, והילדים אשר שהו בישראל בלא היתרים מתאימים נתקלו בקשיים בעת שניסו לעבור חזרה לרצועה. משום כך הוחלט, כי לטובת ייעול הטיפול בפונים, אף קטינים תושבי הרצועה שהוריהם הישראלים מבקשים כי יתלוו אליהם לביקור בישראל, מחויבים בהנפקת היתר כדין, בהתאם לכלל לפיו שהייתו של תושב רצועת עזה בישראל לא תתאפשר אלא בהיתר.

העתק תגובת המדינה בעת"מ 373/08 מצורף ומסומן ע/6.

22. והנה, לפני כשנתיים, החל המשיב לדרוש לראשונה כי קטינים נלווים כאמור יחזיקו בהיתר כניסה לישראל על מנת להיכנס לישראל.

23. כך, נדרשו פתאום הורים ישראלים להעביר בקשות לכניסתו של כל ילד, פעוט או תינוק, למוקד ההומניטארי שבמ"ק עזה, באמצעות פנייה המועברת דרך הוועדה האזרחית הפלסטינית.

24. יודגש, כי גם בשלב זה, נהג המשיב כעניין שבשגרה להנפיק לילדים היתרי כניסה לישראל – דבר מובן מאליו, בשים לכך שמדובר בילדים ופעוטות אשר נכנסים עם אמם הישראלית, ובוודאי לא נשקפת מהם סכנה ביטחונית כלשהי.

25. בהתאם לכך, גם בעניין העותרים, הונפקו לילדי העותרת היתרי כניסה לישראל, כשביקשה להיכנס לישראל. כך למשל, ביום 20.6.08 נכנסה העותרת לביקור משפחה בלוויית ילדיה, לאחר שהונפקו להם היתרים שתוקפם עמד עד יום 26.6.08. מטרת הביקור אז הייתה ביקור משפחתי שגרתי, והייתה זו הפעם האחרונה בה נכנסה העותרת לישראל וראתה את משפחתה.

העתק ההיתרים שהונפקו לעותרים מצורפים ומסומנים ע/7-11.

26. כעת, משהחלה חופשת הקיץ של ילדיה והיא יכולה להיכנס עמם לביקור בישראל, מעוניינת העותרת לשוב ולממש את זכותה, כתושבת ישראל, להיכנס לישראל ולבקר את הוריה, אחיה ואחיותיה – אותם לא ראתה מזה שנתיים – כחלק מזכותה לחיי משפחה. מטבע הדברים, גם הפעם נדרשת כניסת הילדים הקטנים יחד עם אמם.

ד. מיצוי הליכים

27. ביום 30.5.10 הגישה העותרת למשיב 1, דרך הוועדה האזרחית הפלסטינית, בקשה בשם ילדיה הקטנים, העותרים 2-6, להנפיק להם היתר כדי להתלוות אליה לביקור בישראל, ביקור שתוכנן לעמוד על חודש ימים.

28. ביום 2.6.10 נמסר לעותרת דרך הוועדה האזרחית הפלסטינית, שהמשיב סירב לבקשה.

29. ביום 3.6.10 פנה המוקד להגנת הפרט למשיב, בבקשה לשקול בשנית את הבקשה. המוקד הדגיש כי העותרת לא ראתה את בני משפחתה המתגוררים בירושלים מזה שנתיים ימים, כשבתקופה זו המשיב לא התיר לבני משפחתה להיכנס ולבקר ברצועה. המוקד גם הדגיש כי העותרת אינה יכולה להיכנס אלא בלוויית ילדיה.

עוד הזכיר המוקד, שכאמור לעיל, בעבר אף ניתנו היתרי כניסה לעותרים!

העתק פניית המוקד להגנת הפרט למשיב מיום 3.6.10 מצורף ומסומן **ע/12**.

30. ביום 10.6.10 התקבלה אצל המוקד תשובת המשיב מיום 8.6.10. התשובה נמסרה בצורה לאקונית ביותר, כשאינה מנומקת כלל, וכל שנאמר בה הוא כ"לאחר בחינת הבקשה, החליטו הגורמים המוסמכים לסרבה, משום שאינה עומדת בקריטריונים, כפי שנקבעים מעת לעת, בהתאם למצב המדיני-ביטחוני".

זאת, אף מבלי להסביר כיצד בקשה זהה אושרה בעבר, לפי אותם קריטריונים בדיוק!

העתק תשובת המשיב מיום 10.6.10 מצורף ומסומן **ע/13**.

31. לפיכך, פנה המוקד במכתב למשיב 2, מתאם פעולות הממשלה בשטחים, ביום 10.6.10, בעניינה של העותר, וביקש לבחון מחדש את העמדה האמורה, לפיה ילדים קטנים אינם יכולים להתלוות לאמם לביקור בישראל – הן באופן עקרוני, והן ביחס לעותרת ולמספר נשים אחרות במצבה. המוקד הדגיש, כי אין מדובר בעניין ביטחוני כלשהו, שהוא השיקול היחיד שרשאי המשיב לשקול. המוקד הדגיש, כי עמדת המשיב מסכלת מבחינה מעשית את זכותה של העותרת להיכנס לארצה ולבקר את משפחתה, והיא אינה סבירה בעליל בשים לב להתנהלות המשיב עצמו בעבר, ובשים לב לעובדה שישראל המבקש לעבור במחסום לכיוון ההפוך – לתוך הרצועה – יכול לקחת עמו קטנים נלווים, בהתאם ל"נוהל משפחות חצויות".

עוד ציין המוקד בפנייה, כי מדובר בעניין שניתן לפתור ללא צורך בגישה לערכאות. עם זאת ציין המוקד, כי אם לא תתקבל תשובה בשבועות הקרובים, ייאלצו העותרים לשקול פנייה לערכאות.

העתק פניית המוקד להגנת הפרט למשיב מיום 10.6.10 מצורף ומסומן ע/14.

32. בחלוף למעלה משבועיים, ביום 27.6.10, שב ופנה המוקד למשיב 2 וביקש את התייחסותו. המוקד הדגיש כי מדובר בעניין דחוף, בשים לב לכך שמאחר שמתבקשת כניסת הילדים, הדבר אפשרי בעת חופשותיהם מבתי הספר. גם בפנייה זו ציין המוקד, כי אם לא יתקבל מענה בקרוב, ייאלצו העותרים לשקול פנייה לערכאות.

העתק פניית המוקד להגנת הפרט למשיב מיום 27.6.10 מצורף ומסומן ע/15.

33. נכון להיום טרם התקבל מענה לפניית המוקד למשיב 2. בשים לב לעמדת המשיב 1, לסד הזמנים במהלכו מתאפשר הביקור ולמשך הזמן שחלף מאז פנה המוקד למשיב 2, לא נותרה לעותרים ברירה אלא להגיש עתירה זו לבית המשפט.

הטיעון המשפטי

א. חובת המשיב להשיב תוך זמן סביר

34. כרשות מינהלית, המשיב 2 מחויב להשיב לפניית אליו תוך פרק זמן סביר. כלל ידוע הוא כי "החובה לפעול במהירות הראויה היא מן המושכלות הראשונים של מינהל תקין" (י' זמיר, **הסמכות המינהלית** (כרך ב, נבו, תשנ"ו), 717).

וראו בעניין זה:

בג"ץ 6300/93 **המכון להכשרת טוענות נ' השר לענייני דתות**, פ"ד מח(4) 441, 451 (1994);
 בג"ץ 7198/93 **מיטראל בע"מ נ' שר התעשייה והמסחר**, פ"ד מח(2) 844, 853 (1994);
 בג"ץ 5931/04 **מזורסקי נ' מדינת ישראל – משרד החינוך**, פ"ד נט(3) 769, 782 (2004);
 בג"ץ 4212/06 **Avocats Sans Frontieres נ' אלוף פיקוד הדרום**, תק-על 2006(2) 4751 (2006).

35. וכבר נפסק כי כאשר מדובר בזכויות אדם מקבל מושג "הזמן הסביר" משמעות מיוחדת (בג"ץ 1999/07 **גלאון נ' ועדת הבדיקה הממשלתית לבדיקת אירועי המערכה בלבנון 2006**, תק-על 2007(2) 551, 569 (2007)); וכי בעניינים הנוגעים לזכויות אדם -

יש מקום לצפות להסדרה מהירה יותר של העניין [...] התמשכות פגיעה בזכויות אדם מחמירה לא פעם את היקף הפגיעה ותוצאתה עלולה להיות שחיקה של הזכות כמו גם פגיעה קשה ומתמשכת בפרט.

(בג"ץ 8060/03 **קעדאן נ' מינהל מקרקעי ישראל**, תק-על 2006(2) 775, 780 (2006).

וראו גם: בג"ץ 10428/05 עליוה נ' מפקד כוחות הצבא בגדה המערבית, תק-על 2006(3) 1743, 1744 (2006); בג"ץ 4634/04 רופאים לזכויות אדם נ' השר לביטחון פנים, תק-על 2007(1) 1999, 2009 (2007).

36. המשיב מחזיק בידיו את המפתח לחיי המשפחה של העותרת. בשים לב לנסיבות העניין, שהובאו לידיעת המשיב, נדרש מענה מהיר יחסית, שכן עם תחילת הרמדאן יהיה על העותרת לשוב לרצועה עם ילדיה ולהמתין שנה נוספת על מנת לבקר את משפחתה בישראל – וגם אז תעמוד בפני אותו סד זמנים.

ב. הנחת היסוד – זכותה של העותרת להיכנס לארצה עם ילדיה ולבקר את משפחתה

37. העותרת היא תושבת ישראל. לא ניתן להטיל ספק בזכותה להיכנס לארצה, זכות המעוגנת במפורש בחוק-יסוד: כבוד האדם וחירותו וכן במשפט זכויות האדם הבינלאומי (סעיף 12 לאמנה הבינלאומית בדבר זכויות אזרחיות ומדיניות (1966)). לצד זכות זו עומדת לעותרת זכות נוספת, הזכות לחיי משפחה, כחלק מכבוד האדם המוגן בחוק-יסוד: כבוד האדם וחירותו – הזכות לבקר את הוריה, אחיה ואחיותיה, אותם לא ראתה במשך שנתיים, ושאינם יכולים, מצידם, להיכנס לרצועה לבקרה.

38. בפועל, מגביל המשיב 1 את זכויותיה בכך שהוא מתנה את מימושו בהשארת ילדיה הקטינים, התלויים בה, מאחור. אף זו פגיעה קשה בזכותה של העותרת לחיי משפחה, זכות הנובעת בין היתר מהחובות המוסריות והמשפטיות שבין הורה לילדו, ובשים לב לקשר המיוחד שבין אם לילדיה הקטינים.

39. כפי שנטען גם בפני המשיב בפניות המוקד אליו, הסירוב לאפשר לילדיה של העותרת להתלוות לביקורה, מציב אותה בפני בחירה בלתי אפשרית: עליה להותיר את ילדיה הקטינים והתלויים בה מאחור, ובכך לבגוד בחובותיה המוסריות והמשפטיות כלפיהם; או שעליה לוותר על קשר עם משפחתה בישראל ולהיות כלואה ברצועה. בין כך ובין כך נפגעת זכותה של העותרת לחיי משפחה. ברקע הדברים עומדת גם המגבלה, הבלתי סבירה והלא מידתית, על זכותה להיכנס לישראל.

40. הפגיעה בזכות העותרת לחיי משפחה עולה ברורות מבג"ץ 7052/03 עדאלה נ' שר הפנים, תק-על 2006(2), 1754. באותה פרשה נקבע ברוב דעות, כי חוק שחוקקה הכנסת, המגביל את זכותם של תושבי מדינת ישראל ואזרחיה לחיות עם ילדיהם בישראל, מהווה פגיעה בזכותם לחיי משפחה.

ודוק: בענייננו לא מתבקשים כלל ישיבת קבע או מעמד אחר בישראל, אלא אך לאפשר לעותרת לבקר את משפחתה, מבלי לנתק מילדיה למשך הביקור; כמו כן, מדובר בהחלטה מינהלית, שכמפורט להלן אף אינה מנומקת כראוי, ולא בחוק שחוקקה הכנסת; ולבסוף, נימוקי הסירוב אינם נימוקים שבביטחון המדינה, אלא "קריטריונים".

41. הזכות לחיי משפחה, הכוללת בין היתר את הזכות לקיים משק בית משותף, הזכות של הורים להורות וזכותם של ילדים לקשר אמהי או אבהי, היא זכות מוכרת במשפט הישראלי ובמשפט הביני"ל. ראו לעניין זה: סעיף 12 וסעיף 16(3) להכרזה האוניברסלית בדבר זכויות האדם, 1948; סעיף 17 ו-123(1) לאמנה הבינלאומית בדבר זכויות אזרחיות ופוליטיות, 1966; סעיף 10(1) לאמנה בדבר זכויות כלכליות, חברתיות ותרבותיות, 1966; האמנה בדבר זכויות הילד, 1989; סעיף 12 לאמנה האירופית בדבר זכויות האדם; בג"ץ 3648/97 **סטמקה נ' שר הפנים** פ"ד נג(2) 728, 787.

42. הזכות לחיי משפחה כוללת בחובה את חובתה של המדינה שלא להתערב בתא המשפחתי ולא לכפות פרידה כואבת בין בני הזוג ובין הורים וילדיהם. בעניין הפרדתו של ילד מהוריו אמר השופט אלון:

חכמים אמרו שקשה זיווגו של אדם כקריעת ים סוף (סוטה, ב, א, ורש"י, שם).
ואם בזיווגם ובשיתופם של בני-אדם כך, קל וחומר בניתוקם ו"בקריעתם" זה
מזה שקשים גם קשים הם כקריעת ים סוף.

(ע"א 488/77 **פלוני ואח' נ' היועץ המשפטי לממשלה**, פ"ד לב(3) 421, 432).

43. נזכיר כי מדובר בקטינים, חלקם פעוטות רכים בשנים, התלויים באימם. ניתוקה הכפוי של האם מילדיה מהווה פגיעה קשה בעותרים 2-6 ובחובות שהעותרת חבה כלפיהם, הן מבחינה מוסרית והן מבחינה משפטית.

44. לכך יש להוסיף, כי סירוב המשיב לאפשר את כניסת הילדים עם אמם לישראל, מהווה פגיעה בזכותה של העותרת לקשר עם משפחתה החיה בישראל.

45. התניית מימוש זכותה של העותרת להיכנס לישראל בפגיעה בזכותה לחיי משפחה, מהווה גם פגיעה בזכותה להיכנס לישראל, זכות המעוגנת במפורש בחוק-היסוד. נקודת המוצא היא שישראלית זכאית להיכנס לארצה כפי שהיא – על משפחתה, על קניינה, על דתה. אך מטעמים כבדי משקל הניצבים מנגד, ניתן למנוע מאדם להיכנס עם קרובו (למשל, אם מאותו קרוב נשקפת סכנה ממשית). פשיטא, כי הצבת תנאים בפני מימוש הזכות, מהווה פגיעה בעותרת.

46. **פגיעות אלו בזכויותיה של העותרת חייבות לעמוד למול עיניו של המשיב בעת בחינת הבקשה להיתרים לילדיה.**

ג. שיקול הדעת להתרת כניסת העותרים 2-6 – המסגרת הנורמטיבית

47. כבר בראשי הדברים יובהר, כי אין ענייננו בעתירה נגד שר הפנים בהתאם לחוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952. ענייננו בעתירה נגד מפקד איזור רצועת עזה לפי הוראת השעה. ענייננו אם כן במשיבים שונים, בהתאם להסדרים שונים. גם השיקולים שכל אחד מהם רשאי לשקול, והיקף שיקול דעתם, שונה.

להלן נפרט את סמכות המשיב וגבולות שיקול דעתו.

48. סעיף 17(ב) לחוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952, מאפשר לשר הפנים לפטור מהוראות חוק הכניסה, כולן או מקצתן, קבוצת אנשים.

בהתאם לכך, צו הכניסה לישראל (פטור תושבי רצועת עזה) (הוראת שעה), תשס"ה-2005, קובע כי –

תושב רצועת עזה הנכנס לישראל משטח רצועת עזה מכוח היתר, לרבות היתר כללי, שנתן ראש רשות האוכלוסין, ההגירה ומעברי הגבול או מי ששר הפנים הסמיך לכך, פטור מהוראות סעיף 7 לחוק ומהוראות החוק בדבר אשרה ורישיון לישיבת מעבר או ביקור, כל עוד הוא מקיים את תנאי היתר כאמור.

במקביל, העבירה הוראת השעה את הסמכות להתיר כניסה זמנית של "תושב רצועת עזה" לישראל ל"מפקד איזור רצועת עזה". סעיף 3ב להוראת השעה קובע כי "רשאי מפקד האיזור לתת היתר לשהייה בישראל" לאחת המטרות הזמניות המפורטות בסעיף: טיפול רפואי; עבודה בישראל; או מטרה זמנית.

נדגיש, כי הסעיף נוקט בלשון רחבה כשמדובר במטרה זמנית (ובלבד שלא תעלה על שישה חודשים), ואינו מייחד אותה למטרה זמנית מסוימת דווקא. ברי, כי הצטרפות להורה ישראלי לצורך ביקור, היא אחת המטרות אליהן כיוון הסעיף.

49. סעיף 1 להוראת השעה מגדיר "מפקד האיזור", לעניין רצועת עזה, כ"מי שיסמיך שר הפנים, בהסכמת שר הביטחון". כאמור בצו הכניסה לישראל האמור, "תושב רצועת עזה" שהותרה כניסתו על ידי מי שהוסמך בידי שר הפנים, פטור מהוראות חוק הכניסה לישראל כל עוד הוא מקיים את תנאי היתר.

50. ביום 5.2.09 פרסם שר הפנים, בהסכמת שר הביטחון, את "הסמכת מפקדי האיזור". מדובר ב-14 בעלי תפקידים, ובהם ראש מינהלת תיאום וקישור בצפון רצועת עזה (פריט 13 להסמכה; ילקוט הפרסומים 5913, י"א בשבט התשס"ט, 5.2.2009).

העתק כתב ההסמכה מצורף ומסומן ע/16.

51. מכל האמור עולה, כי אין מדובר בהפעלת שיקול דעתו של שר הפנים לפי חוק הכניסה לישראל, אלא בהפעלת שיקול דעתו של מפקד איזור רצועת עזה לפי הוראת השעה. שר הפנים אינו מאציל את סמכותו למפקד האיזור, אלא אך קובע את זהותו. סמכויות מפקד האיזור נולדות לו מהוראת השעה.

52. תכליתם של שני ההסדרים החקיקתיים שונה לחלוטין – חוק הכניסה לישראל נועד להסדיר ולהתמודד עם תופעות כגון הגירה (לצורך מגורים או צורך אחר), בעוד שתכליתה של הוראת השעה, כפי שהוצגה על ידי המדינה ואף כפי שנקבע בבג"ץ 7052/03 **עדאלה נ' שר הפנים**, תק-על-2006(2), 1754, **היא תכלית ביטחונית טהורה**. דהיינו, שיקוליו של המשיב, בבואו להפעיל את סמכותו לפי סעיף 3ב, הינם שיקולים ביטחוניים טהורים.

53. הדברים עולים ברורות גם מכתב ההסמכה. המשיב, ראש מינהלת תיאום וקישור בצפון רצועת עזה, הוא רשות מינהלית המופקדת על שיקולי הביטחון של מדינת ישראל. המשיב אינו ראוי לשקול בהחלטתו שיקולים אחרים לשיקולי הביטחון. שיקולים אלו יהיו בגדר שיקולים זרים.

54. בהערת אגב נציין, כי אף כאשר נדון שיקול דעתו של שר הפנים לפי חוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952 – שיקול דעת רחב בהרבה משיקול דעתו של המשיב בהתרת כניסה לישראל – נקבעו לה סייגים:

סמכותו של שר הפנים האמורה בסעיף 6 לחוק הכניסה לישראל נחזית על-פניה כסמכות שגוון של מוחלטות משוך עליה: סמכות ללא גבולות, סמכות הפורצת אל כל עבר עד-בלי-די. ואולם כפי שכבר נקבע בפרשת קנדל (בג"ץ 758/88 קנדל נ' שר הפנים, פ"ד מו(4) 505, 527 ואילך) אין בו במשפט ישראל שיקול דעת "מוחלט", וגם שיקול דעת המכונה שיקול דעת "מוחלט" אין הוא שיקול דעת מוחלט כל עיקר. כך הוא גם שיקול דעתו של שר הפנים בהוראת סעיף 6 לחוק הכניסה לישראל: טובל הוא עד לשפתו במיגבלות המשפט הטבועות בכל סמכות וסמכות שהשילטון מחזיק בה; קד ומשתחוה הוא לכל עיקרי היסוד והדוקטרינות של שיטת המשפט; וזכויות היסוד של היחיד – בהן, ובראשן, אותן זכויות החרותות בחוק-יסוד: כבוד האדם וחירותו ובחוק-יסוד: חופש העיסוק – מהוות חלק בלתי-נפרד במירקם הצופן הגנטי שלו.

(בג"ץ 4542/02 עמותת "קו לעובד" נ' ממשלת ישראל, 30.3.06, ס' 3 לפסק דינו של השופט חשין; ר' גם סעיפים 46-47 לפסק דינו של השופט לוי).

55. מכל מקום, כאמור, ענייננו בסמכותו של מפקד איזור עזה לפי הוראת השעה, ומקל וחומר שיש לתחמה.

56. לצד שיקולי הביטחון שהמשיב מחוייב בהם, חייב המשיב, ככל רשות מינהלית, גם בשיקולים נוספים. הראשון בהם, כאמור לעיל, הוא זכותה של העותרת, תושבת ישראל, לחיי משפחה וזכותה להיכנס לארצה. ברי, כי למשיב חובות של ממש כלפי תושבי ישראל.

57. שנית, המשיב מחוייב לשקול גם את טובת האוכלוסייה האזרחית שברצועת עזה. דברים אלו נובעים משליטתו בגבולה הימי ומרחבה האווירי של רצועת עזה, ומשליטתו באופן ישיר ועקיף בכל גבולותיה היבשתיים. שליטה זו הוכרה גם בבית משפט זה. משום כך נפסק זה מכבר, כי שליטה זו מקימה חובות של ממש למשיב. כך למשל נפסק באופן ספציפי לגבי המעברים מהרצועה:

בנסיבות שנוצרו, החובות העיקריות המוטלות על מדינת ישראל ביחס לתושבי רצועת עזה... נובעות גם ממידת שליטתה של מדינת ישראל במעברי הגבול שבינה לבין רצועת עזה; וכן מהמצב שנוצר בין מדינת ישראל לבין שטח רצועת עזה לאחר שנות השלטון הצבאי הישראלי באזור, אשר בעקבותיו נוצרה לעת הזו תלות כמעט מוחלטת של רצועת עזה [שם, באספקת החשמל מישראל – א.כ.].

(בג"ץ 9132/07 אלבסיוני אחמד נ' ראש הממשלה, תק-על 2008(1), 1213, עמ' 1217 (2008)).

58. מכל האמור לעיל עולה, כי למשיב חובות של ממש כלפי העותרת וילדיה. חובות אלו ניתנות לאיזון אך ורק מול שיקולי ביטחון מובהקים. בפועל, הפגיעה בזכויות העותרת נעשתה

באופן שרירותי, ללא כל נימוק או תכלית ראויה, ודומה כי מדובר בהחלטה שנבעה משיקולים זרים.

ד. פגמים בהחלטת המשיב

(i) שיקולים זרים?

59. על פניו, סירובו השרירותי של המשיב מעורר חשד ממשי לכך שהחלטתו מבוססת על שיקולים זרים. בשים לב לפגיעה הקשה בזכויות העותרת וילדיה, ולהיעדר שיקולים ביטחוניים לכניסת ילדים קטינים עם אמם לביקור (כפי שאף נעשה בעבר), דומה כי השיקולים שהנחו את המשיב בהחלטתו הם שיקולים פסולים.

60. כמפורט להלן, חשד זה מתחזק בשים לב לכך שמדובר בהחלטה שרירותית, שניתנה ללא כל נימוק, תוך סטייה מהחלטות קודמות, ותוך פגיעה ממשית בזכויות העותרת, בצורה לא מידתית, ללא שום תכלית ראויה.

61. נזכיר, כי על פי כללי המשפט המינהלי, שקילת שיקולים זרים מהווה פגם מהותי בהפעלת שיקול הדעת המינהלי. בוודאי שכך הדבר, כאשר החלטה שהתקבלה על סמך שיקולים אלו פוגעת באופן קשה בזכויותיו של אדם.

62. בסופו של דבר, לא ניתן כל הסבר – ואף לא ניתן להעלות על הדעת הסבר הגיוני כלשהו – מדוע מוגבלת זכותה של העותרת להיכנס לארצה בלוויית ילדיה הקטינים, כדי שתוכל לראות את הוריה.

(ii) סטייה מהחלטות קודמות

63. כאמור לעיל, במשך שנים נהג המשיב לאשר, כעניין שבשגרה, כניסת קטינים הנלווים להוריהם, לישראל. כאמור בנספח 6/ע, תגובת המדינה עצמה לעתירה אחרת, במשך שנים קטינים אלו כלל לא נזקקו לתיאום כניסתם לישראל, ונכנסו כנלווים להוריהם הישראלים. המוקד להגנת הפרט טיפל במספר נשים ישראליות החולקות את חייהן בין ישראל לרצועה, שנכנסו בדרך זו עם ילדיהן לישראל.

64. כאמור, גם לאחר שהחל המשיב לדרוש כי קטינים נלווים יידרשו להיתר, אישר המשיב כעניין שבשגרה את הבקשות והנפיק היתרים. בכך המשיך המשיב בדרך בה צעד לפני כן – ההכרה בזכותן של תושבות ישראל להיכנס לביקור בארצן עם ילדיהן.

65. למעשה, אף בעניינם של העותרים הונפקו בעבר היתרים לילדי העותרת. מדובר, כזכור, בהיתרים מיוני שנת 2008 – בהתאם לאותם קריטריונים ממש, שכיום טוען המשיב כי בקשת העותרת "אינה עומדת בהם"!

66. מדובר בסטייה קיצונית מהחלטות קודמות של המשיב, ומשינוי מהותי בעמדתו בנוגע לכניסת ילדים נלווים לישראל, באופן כללי, ובעניינם של העותרים, בפרט.

(iii) החלטה שרירותית ולא מנומקת

67. הפגם האמור אך מחריף, בהיעדר הנמקה מינימאלית להחלטת המשיב. כאמור, לא ברור מדוע אותו מקרה ממש אינם עומד עוד באותם קריטריונים ממש.

68. כידוע, חובת המשיב לנמק את החלטתו היא חובתה של רשות מינהלית. הנמקה מאפשרת לאדם לתקוף את ההחלטה; היא מאפשרת הצצה אל השיקולים שנשקלו בעת קבלת ההחלטה, וכך מאפשרת לוודא כי נשקלו כל השיקולים הרלבנטיים, שלא נשקלו שיקולים זרים, שהחלטה ניתנה באופן ענייני לנסיבות המקרה, תוך איזון סביר בין כלל השיקולים.

69. בענייננו, דומה כי מדובר בהחלטה שרירותית. אכן, ברקע הדברים עומדת החלטת הממשלה מספטמבר 2007, המטילה מגבלות על תנועת פלסטינים מרצועת עזה, החלטה שטעמיה ביטחוניים. עם זאת, המשיב מחויב לבחון כל מקרה לגופו ולאפשר, במקרים המתאימים ותוך איזון כולל של הנסיבות, מעבר מהרצועה.

70. כאמור, בענייננו מדובר בילדיה של **תושבת ישראל**, המבקשים להתלוות אליה לביקור בארצה. מדובר בילדים קטינים, שאין כל שיקול ביטחוני שיכול להצדיק את השארתם מאחור. נראה שהמשיב כלל לא בחן את נסיבות המקרה, והשיב תשובה לאקונית ולא מנומקת, "לא קריטריוני". לא ניתן להשלים עם מצב בו רשות מינהלית פוגעת באחת בחייהם של תושבים, ללא בחינת נסיבות העניין, מבלי לבחון את צדקת ההחלטה נוכח הנסיבות, ומבלי לאזן בין טעמיה של מדיניות כללית וגורפת לזכויותיו של הפרט במקרה קונקרטי.

(iv) פגיעה לא מידתית בזכויות העותרת

71. החלטת המשיב פסולה גם לגופה. ההחלטה מביאה לפגיעה קשה בזכויות העותרת – **זכויות קניויות**, בעלות מעמד חוקתי ומוגנות בחוק-היסוד – באופן בלתי מידתי ובלתי חוקתי.

72. כידוע, ניתן לפגוע בזכויות אדם אם הדבר נעשה לתכלית ראויה, ובאופן מידתי. ברי, כי בענייננו אין כל סכנה ביטחונית הנובעת מהעותרת – שאין חולק כי היא זכאית להיכנס לארצה ויכולה לעשות כן – או מילדיה, קטינים בני 3 שנים עד 14. אף המשיב לא טען כך בהחלטתו בעניינם.

73. ככל שמדובר בתכלית ביטחונית הנובעת מעצם אישור המעבר, בשים לב להחלטת הממשלה הנזכרת לעיל, הרי שאף אם מדובר בתכלית ראויה, החלטת המשיב בנסיבות העניין אינה מידתית.

74. כידוע, החלטה מידתית היא החלטה שצולחת את שלושת מבחני המידתיות, שהראשון בהם הוא קשר רציונאלי בין האמצעי למטרה. לא ברור כיצד סירוב המשיב לאפשר לילדים לעבור עם אמם לישראל מקדם את התכלית המבוקשת.

האם מדינת ישראל ואזרחיה בטוחים פחות, אם שעה שהעותרת חוצה את המחסום היא נושאת בזרועותיה את איהאב בן ה-3 או אוחות בידה של דוניא בת ה-9?

75. נזכיר, כי ההיתר המבוקש מיועד לצורך ביקור – ביקור מוגבל בזמן, אצל משפחתה של העותרת בירושלים המזרחית. מהי אותה תועלת שצומחת ממניעת ביקור קצר ומוגבל בזמן, העולה על הנזק שנגרם מניתוקה של העותרת מארצה ומהוריה?

76. החלטת המשיב פוגעת באופן קשה בזכותה של העותרת להיכנס לארצה ולראות את משפחתה, אותה לא ראתה מזה שנתיים. ככל שתמצא העותרת לעשות כן, יהיה עליה להותיר את ילדיה הקטנים מאחור למשך הביקור. מנגד, לא קיימת הצדקה ביטחונית כלשהי לפגיעה האמורה, ובוודאי שלא קיימים שיקולים אחרים היכולים להצדיק החלטה זו.

(v) התעלמות משיקולים רלבנטיים – טובת הילד

77. בנוסף, דומה כי בעת בחינת הבקשה כלל לא נלקח בחשבון שיקול מהותי – טובת הילד. כידוע, מדובר בשיקול ממשי, שיש לתת לו משקל כבד עת נבחנת האפשרות להפריד בין קטיין לאמו.

78. קיומה של האמנה הבינלאומית לזכויות הילד (1989), אשר אושררה על ידי מדינת ישראל בשנת 1991, וחקיקת חוק-יסוד: כבוד האדם וחירותו, חיזקו את מעמדו של הילד כנושא זכויות עצמאיות, וכאישיות עצמאית במשפט.

79. בפסיקה הודגש לא אחת, כי כאשר דנים בטובת הילד יש לתת משקל רב ביותר לשיקול זה. עקרון טובת הילד הינו שיקול נוסף שעל המשיב להתחשב בו, עת הוא דן בבקשת העותרת להיכנס לישראל יחד עם ילדיה..

חשובים לענייננו דבריו של כב' השופט זילברג:

מבחן טובת הילדים הוא עקרון שאין למעלה הימנו... הוא אינו ניתן לחלוקה, ואין למזגו ולערבבו באיזה שהוא שיקול אחר. כי משהתרומם המחוקק לדרגת התפיסה המודרנית - ובתפיסה מודרנית זו נוקטים חכמי ישראל זה עידן ועידנים - כי הילד אינו "אובייקט" של שמירה והחזקה להנאתו או לטובתו של אחד ההורים, אלא הוא עצמו "סובייקט", הוא גופו "בעל-דין", בשאלה חיונית זו, הרי לא יתכן להתעלם מן האינטרסים שלו בשום צירוף מסיבות שהוא.

(ע"א 209/54 שטיינר נ' היועץ המשפטי לממשלת ישראל, פ"ד ט(1) 241, 251 (1955)).

על עקרון טובת הילד ראו גם:

בג"ץ 40/63 לורנץ נ' ראש הוצל"פ, פ"ד יז(3) 1709, 1717 (1963);

ע"א 549/75 פלוניס נ' היועץ המשפטי, פ"ד ל(1) 459, 465 (1975);

ע"א 2266/93 פלוניס נ' אלמוני, פ"ד מט(1) 221, 271-272 (1995).

80. טובת הילדים היא כי לא ינתקו אותם מאימם. מדובר בקטינים, חלקם ילדים רכים בשנים. הדרישה כי ינתקו מאמם, ככל שהיא מעוניינת לשהות בישראל, מהווה פגיעה קשה בהם. הוכחה לכך היא סירובה של העותרת להותיר את ילדיה מאחור, ובחירתה להמתין יחד עמם לתוצאות עתירה זו.

(vi) חוסר סבירות קיצוני – השוואה להתרת מעבר בכיוון ההפוך

81. לבסוף, לוקה החלטת המשיב בחוסר סבירות קיצוני. נבקש להשוות בין החלטת המשיב במקרה זה, לבין "תמונת המראה" שלו – מעבר דרך מחסום ארז לכיוון ההפוך, מישראל לרצועה.

82. בהתאם לאותה החלטת ממשלה ממש, מכוחה לכאורה נדחתה בקשת העותרת, מוגבלת כניסתם של ישראלים לרצועת עזה. בהתאם ל"נוהל משפחות חצויות" הנזכר לעיל, יכולים ישראלים וישראליות הנשואים לפלסטינים המתגוררים ברצועה, להיכנס לרצועה. **זאת, בליווי ילדיהם הקטינים, עד גיל 18.**

83. כך נעשה בעניין שבשגרה גם במקרים אחרים של כניסת ישראלים לרצועה, שהנוהל לא חל עליהם. מדובר במקרים הומניטאריים, בהם מאושרת כניסת ישראלי לרצועה לצורך ביקור קרוב משפחה חולה, או לצורך השתתפות באירוע כגון חתונה או לוויה. גם אז, **מאושרת באופן שוטף כניסת ילדיו הקטינים עמו!**

84. כאמור, עד ממש לאחרונה, המשיב התיר את מעברם של קטינים נלווים עד גיל 18 גם לתוך ישראל – עד שנת 2008 ללא היתרים, ומאז, לאחר שהוגשה בקשה להיתר (וההיתר ניתן באופן שוטף). כעת נוצר מצב אבסורדי: מעבר קטינים עד גיל 18 אינו מנוגד למדיניות (בהיעדר שיקולים ביטחוניים פרטניים) – אולם רק בכיוון אחד!

85. השיקולים שעמדו בבסיס "נוהל משפחות חצויות", לפיהם יש לאפשר להורה ישראלי לקחת עמו את ילדיו לרצועה, בין לצורך ביקור הומניטארי ובין לצורך מפגש עם בן הזוג, בהתאם לנוהל, קיימים גם בענייננו. מדובר בהכרה בחשיבות הקשר שבין קטין להורה, במיוחד אם, ובמיוחד כאשר מדובר בקטין רך בשנים. הכרה זו, שלא ניתן לאפשר את הכניסה מבלי שתתאפשר גם כניסת הילד, לא מצאה את ביטויה בענייננו.

86. **מדובר בחוסר סבירות קיצוני, החורג באופן בוטה ממתחם הסבירות, ומחייב את ביטול החלטת המשיב, ואת התרת כניסת העותרים 2-6 עם אמם, לביקור בישראל.**

סיכום

87. העותרת מבקשת לממש את זכותה החוקתית להיכנס לישראל. היא מבקשת לעשות זאת לצורך מימוש זכות חוקתית נוספת – זכותה לקשר עם הוריה ואחיה. המשיב מתנה את

מימוש הזכויות האמורות בפגיעה קשה בזכותה לחיי משפחה ובילדיה הקטינים. מדובר בהחלטה שרירותית, המהווה הלכה למעשה מחסום בפני מימוש זכויותיה. זאת, ללא כל הצדקה וללא כל נימוק, באופן המעורר חשד ממשי לשיקולים זרים.

88. מדובר בהחלטה לא מידתית, המתעלמת משיקולים רלבנטיים, תוך סטייה מהחלטות קודמות, ומהווה החלטה לא סבירה באופן קיצוני.

89. לפיכך, מתבקש בית המשפט לקבל את העתירה ולהורות למשיב לאפשר את כניסתם של העותרים 2-6, יחד עם אמם, לישראל.

עתירה זו נתמכת בתצהיר שנחתם בפני עו"ד ברצועה ונשלח לח"מ בפקס, בתיאום טלפוני. בית המשפט הנכבד מתבקש לקבל תצהיר זה, ואת ייפוי הכוח שאף הוא ניתן בפקס, בהתחשב בקשיים האובייקטיביים בנוגע למפגש בין העותרת לבין באי כוחה.

לאור כל האמור, מתבקש בית המשפט הנכבד להוציא צו על תנאי כמבוקש, ולאחר שמיעת תשובת המשיבים, להפכו לצו מוחלט. כמו כן מתבקש בית המשפט להשית על המשיב את הוצאות העותרים ושכ"ט עו"ד.

אלעד כהנא, עו"ד
ב"כ העותרים

27 ביולי, 2010

[ת.ש. 34275]